

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ὁλοσχερῶς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν ἀκηροῦς καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξέμνηνος δρ. 40. Τριμηνιος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦν ποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐξαρῆιδος ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Σεπτεμβρίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 42

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἀλλὰ εἶχε σιὸς νοῦ τοῦ πολὺ ἄσχημης ἰδέα γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς αὐτοὺς στρατιώτες, τοὺς στρατολογηένους στήν Κοχιγκίνα ποῦ ἀκέρμη δὲν τοὺς εἶχε ἰδεῖ νὰ πολεμοῦν. Τὸ βέβαιον εἶναι πῶς, ἂν τοὺς ἔκρινε μόνο καὶ μόνο ἔπ' τὸ ἐξωτερικὸν τοὺς, ἢ ἐντύπωσίν του δὲ θὰ ἦσαν καὶ πολὺ εὐνοϊκῇ. Τί διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς εὐρωστούς καὶ γεροὺς Σουδανέζους, καὶ στοὺς καχεκτικούς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὴν σιὴν μετὰ τὸ κίτρινον χρῶμα καὶ μετὰ τὰ ζαρωμένα μάτια.

Ἐν' ἀπόσπασμα ἀπὸ ἀναμνήτες ἀκροβολιστὲς ἦσαν κάτι ὥραϊο στὴν θέα, μὰ πολὺ λίγο στρατιωτικόν.

Μικρόσωμοι, ἀδύνατοι, δίχως μιὰ τρίχα γιὰ γένεια, εἶχαν διατηρήσει τὸ ἐθνικὸν τοὺς χτένισμα. Ἄφιναν δηλαδὴ μακριὰ τὰ μαλλιά καὶ τὰ δέναν κότσο, ποὺ τὴν συγχρατοῦσ' ἓνα χτένι ἀπὸ ὁ στρακὸν, μετὰ τὴν γωνιὴν ἀσημωμένες. Ἐκεῖ πάνω, φοροῦσαν ἓνα στρογγυλὸν καὶ ἐπίπεδον καπέλλο, σὰν δίσκον, ἀπὸ βερνικωμένο μπαμποῦ ποὺ τὸ στόλιζ' ἓνα χάλκινο κουμπί, καθὼς τὰ καπέλλα τῶν μανταρινίων. Τὰ κόκκινα κορδόνια αὐτοῦ τοῦ καπέλλου τὰ δέναν κάτω ἀπ' τὴν κεφαλὰ ὁδεσμο, σὲ τρόπο ποὺ οἱ ἄκρες τοὺς κρεμόνταν στὴν ῥάχη τοὺς, καθὼς τὸ καναν οἱ Παρισινὲς ἄλλοτε, ὅταν ἐπικρατοῦσε ἡ μόδα «ἀκλούθησέ με»!

Κάτω ἀπ' τὸ μπλε ναυ-

τικὸ τοὺς χιτώνιο, κρεμόταν ἡ ἄκρη μιᾶς κόκκινης πλατεῖας ζώνης καὶ τὸ μαῦρον μεταξωτὸ πανταλόνι τοὺς ἐμοιάζε σὰ φοῦστα. Ἀντὶ γιὰ γυλιό, εἶχαν ἓνα πέτσινο σάκκο, ποὺ τὸν κρεμοῦσαν πάνω ἀπ' τὴν τυλιγμένην τοὺς κουδέρτα.

Τὸ χτένισμά τοὺς, ἢ χλωμάδα τοῦ προσώπου τοὺς, τὰ λεπτὰ μέλη τοὺς καὶ ἡ μικρὴ τοὺς κορμοστασιά, ἢ ζώνη ποὺ κρεμόταν καὶ τὸ πλατὺ σὰ φοῦστα πανταλόνι, ὅλ' αὐτὰ τοὺς ἔκαναν νὰ

μοιάζουν σὰν ἓνα στράτευμα ἀπὸ δεσποινίδες.

Οἱ ἀλγερινοὶ, πρὶν τοὺς ἰδοῦν στὴν ἐπίθεσιν τοῦ Σὸν-Ταί, ἔλεγον περιφρονητικὰ:

— Γυναικούλες!

Τὸ νομά τοὺς, στὴν ἀνναμιτικὴ γλῶσσα, ἦταν «Δίνταψ» δηλαδὴ «ἀτρόμητοι στρατιῶτες».

Ὁ Γιώργος δὲν ἦταν βέβαιον ἐνθουσιασμένος ποὺ ἐμελλε νὰ διοικήσει λόχον ἀπὸ παρόμοιους στρατιώτες καὶ ἔλεγε τίς σκέψεις του στὸν Περίνο, ποὺ καὶ αὐτὸς ἦταν καταλυπημένος γιὰ τὸν δὲν μποροῦσε νὰ κολλουθῇ τὸν ἀγαπημένον του ὑπολοχαγόν. Μὰ ὁ λοχίας, ποὺ καθὼς θὰ θυμάστε, εἶχε κάμει καὶ ἄλλοτε μιὰ βόλτα ὡς τὴν Κοχιγκίνα, ἤξερε καλὰ τοὺς Ἀνναμίτες ἀκροβολιστὲς.

— Εἶναι καλοὶ, ὑπολοχαγέ μου! εἶπε. Μόνο ὁ τόπος εἶναι ἄσχημος. Δὲν πρέπει νὰ κάνετε βῆμα, δὶχως νὰ βεβαιωθῇτε πῶς τὸ ἔδαφος εἶναι ἐλεύθερον. Αὐτοὶ οἱ κίτρινα ἄρματα ξέρουν χίλιες-δύο μαστοριές, γιὰ νὰ μᾶς σταματοῦνε.

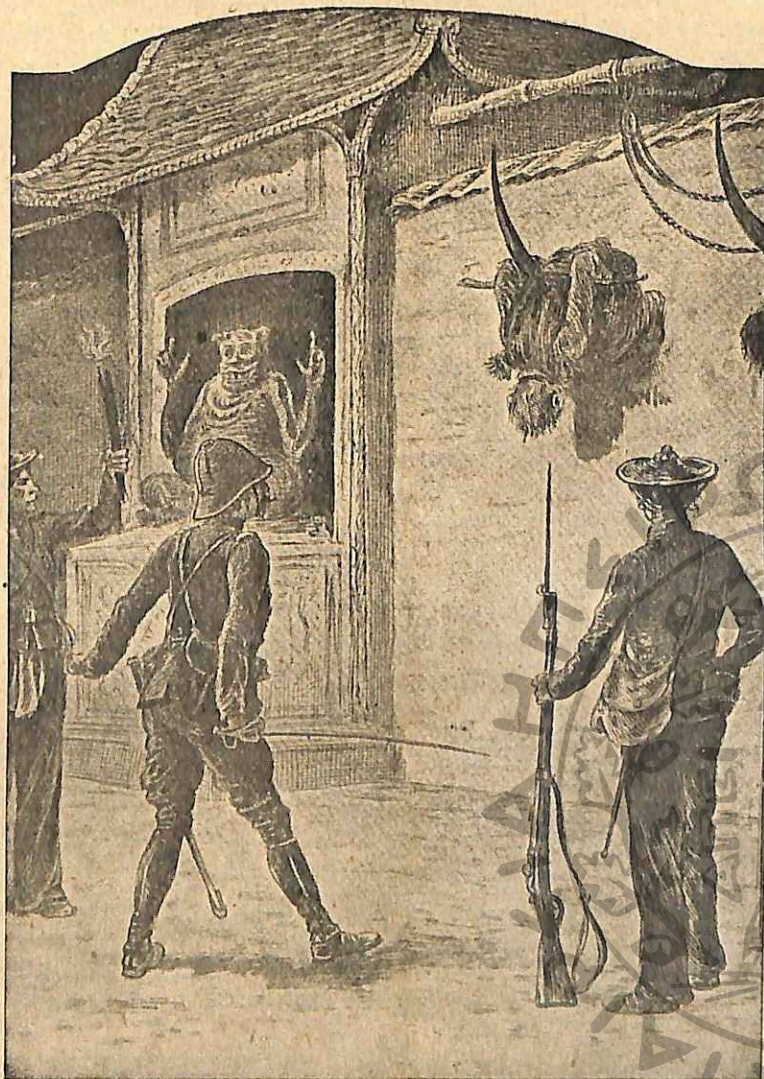
— Τί κάνουν; Σκάδουν χαρακώματα, ὅπως καὶ μεῖς;

— Αὐτοὶ; Αὐτοὶ τῶν τὸ χῶμα σὰν τὰ μυρμήκια! Ἐτοιμάζουν χαντάκια ὡς ποὺ νὰ πεῖς ἀμὴν. Μόνο ποὺ τὰ κάνουν πάντα ὀλίσινα!

— Ὡστε φτάνει νὰ μὴ τοὺς χτυπᾷ κανεὶς καταμέτωπον...

— Φτάνει λέει; Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα βάσανα ἔξω ἀπὸ τὰ χαρακώματα. Σὲ κάθε βῆμα, μπορεῖ νὰ παντῇ κανεὶς χαντάκια βᾶθειά γεμάτα νερό. Ὑστερα, ξέρουν νὰ φτιάχνουν φράχτες ἀπὸ μπαμποῦ...

— Πολὺ τραγικὰ μοῦ τὰ

«Ὁ Γιώργος βγάζει μιὰ κραυγὴ...» (Σελ. 331, στ. α')

